

Oana BORS

La Reșița, un teatru care vrea să trăiască

Reșița – un oraș mort din punct de vedere economic, impregnat adânc de urmele industriei sucombate. În acest peisaj, parcă rupt dintr-un decor al dramaturgiei absurdului, încercările Teatrului „G. A. Petculescu” de a nu lăsa ca și această instituție să fie pătrunsă de apatia locurilor sunt absolut de apreciat. O trupă foarte tânără, formată din absolvenți ai universităților de teatru din Timișoara, București, Târgu Mureș, fie de stat, fie particulare, efortul de a aduce regizori, precum și un sistem de turnee, efectuate nu numai în orașele din jur, dar și în București, fac să dinamizeze viața artistică de aici și o păstrează conectată, pe cât se poate, la ceea ce se întâmplă și în altă parte.

Stagiunea trecută s-a încheiat cu un spectacol Caragiale, *O noapte furtunoasă* în regia unui obișnuit al locului, Mihai Lungeanu. Anul Caragiale a fost, de altfel, o provocare pentru regizori, ale căror căutări au lărgit percepției operei dramaturgului: de la încercarea de reconstituire a atmosferei locale și de depistare a unei specificități naționale, sau concentrare pe latura socială, până la scoaterea din această localizare, aducerea către contemporaneitate sau

Visul unei nopți de vară de W. Shakespeare. Regia Vasile Nedelcu.

axarea pe latura strict estetică a problematicii pieselor sale. Propunerea lui Mihai Lungeanu nu se desprinde de cele care nu renunță a ilustra mahalaua sfârșitului de secol, chiar prin inserarea unor fragmente muzicale ale timpului, cântate „la Union” de un personaj adăugat, Ionescu, cântăreț și director de trupă. Motorul care mișcă lumea este, în decriptarea regizorală, sexualitatea ce devine centrul universului. În mijloc tronează patul/camera Vetei ce este, de fapt o scenă. De altfel, regizorul merge mai departe alegând o cheie puțin expozitivă, căci repetabilitatea, pare a spune el, rutinează și anulează gândul din spate, cel care ar trebui să dea viață actelor. Astfel, lumea lui Caragiale devine aici o mașinărie. Toată zbaterea personajelor este întreruptă, din când în când, de scurte momente în care toți sunt transformați în păpuși mecanice. Parte din personaje nu au consistență, de aceea întreaga construcție pare aplicată, nu născută. Personaje care trăiesc sunt *Titircă* (George Drăgulescu), un soț care știe ce se întâmplă, o opțiune destul de riscantă pentru că poate răsturna cheia întregii piese, dar care aici se insinuează doar, *Rică* (Constantin Bery), jovial, cu umor în avântul lui de a-i cuceri pe toți cei prezenți cu discusul lui politic, *Spiridon* (Eugen Pădureanu), expresiv în rolul permanentului năpăstuit. Undeva la mijloc se situează Mălina Petre (*Veta*) al cărei personaj nu este bine definit, situându-se într-o pendulare incertă, între femeia chinuită de dragostea pentru *Chiriac* și femeia cerebrală care știe ce vrea.

Un alt text al mării dramaturgii a marcat și începutul acestei stagiuni. *Visul unei nopți de vară* a fost gândit de regizorul Vasile Nedelcu ca un spectacol în care povestea este trasată scenic cu linie simplă, păstrând măsura și nelăsându-se pradă capcanei excesului de imaginație pe care textul poate să-l declanșeze. În contrast, însă, excesul se situează la nivel vizual prin costume a căror încărcătură trece de limita fastuosului, chiar dacă intenția a fost de a reconstitui o lume a vrăjii, a mirajului, în care elementele panteiste să se îmbine cu linii fruste. De altfel, interpătrunderea dintre viața reală și lumea fantastică apare în construcția regizorală firească. Regizorul derulează povestea în jurul acestei problematici a dublului. *Oberon* și *Titania*, stăpâni ai nopții, îmbracă ziua hainele lui *Theseu* și ale *Hipolitei*, așa cum *Puck* are două întrupări, după cele două principii care ne conduc: binele și răul... Surprinzătoare și oarecum forțată, dar rezolvată pâna la urmă cu meștesug, este distribuirea actorului interpret al partiturilor lui *Oberon* și *Theseu* și în rolul lui *Fundulea*. Astfel, scena finală devine un prilej pentru *Theseu* de a juca, spre hazul tuturor, în locul lui *Fundulea*, cel care după povestea nopții nu a mai ajuns la nunta celor trei cupluri. Și, în același timp, o oportunitate pentru tânărul actor Mimi Brănescu care a reușit cu talent să dea celor trei personaje interpretate fațete distincte și personalitate precisă.

Teatrul „G.A. Petculescu”, Reșița – Visul unei nopți de vară de William Shakespeare. Regia: Vasile Nedelcu. Scenografia: Florica Zamfira. Coregrafia: Mălina Andrei. Distribuția: Mimi Brănescu, Florin Ruicu, Constantin Bery, Eugen Pădureanu, Ioana de Hillerin, Traian Tudorică, Florin Ibrași, Gabi Brosacă, Carmen Cizler, Mădălina Zamfira, Marica Herman, Iulia Popescu, Cristina König, Marcel N'Zemba Bienvenue.

Teatrul „G. A. Petculescu”, Reșița – O noapte furtunoasă de I.L. Caragiale. Regia: Mihai Lungeanu. Scenografia: Florica Zamfira. Distribuția: George Drăgulescu, Florin Ruicu, Dan Mirea, Eugen Pădureanu, Constantin Bery, Mălina Petre, Marica Herman, Florin Ibrași.